

DANKBAAR AANDENKEN AAN

MEVROUW

Elise DE NEYER

weduwe van de Heer Albert BOGAERT

geboren te Zandbergen op 17 april 1916 en
overleden in Huize Roborst te Zwalm-Roborst
op 27 oktober 1999, gesterkt door het
Sacrament van de ziekenzalving.

*Lid van K.B.G. en K.V.L.V. Lierde
en Ziekenzorg.*

De families

DE NEYER - VAN WILDER
BOGAERT - ROKEGEM

danken U voor uw meelevens en gebed.

Namis op zondag 12 december 1999 om 11 uur
in de parochiekerk te Sint-Maria-Lierde.

Rouwl. Fun. & Drukw. B.V.B.A. RAOUL, Brakel.

Sinds september 1997 was Elise het laatste seizoen ingegaan in Huize Roborst voor niet de minst mooie dagen van haar leven. Ze was wel ziek geworden, soms heel erg ziek in de kliniek, overal goed verzorgd. 'Liesken' noemden ze haar te Roborst in die kleine wereld van mooie mensen met rimpels in hun geleefde huid, waar nog de warmte van vriendschap en afhankelijkheid voelbaar is. 'Liesken' vanwege haar tevredenheid en vriendelijkheid. Ze had haar deur altijd open. Ze had niets liever dan bezoek. Ze voelde zich niet alleen. Alleen leven kon ze niet, ook vroeger niet. Van leven in enkelvoud zou ze gestorven zijn. In de Beekstraat omringden haar tot 1997 Lucienne en Luc die thuis op de boerderij hun moeder met hun liefde en zorg verwendden.

In haar goede jaren was Elise de vrouw van het land- en boerenleven, van de natuur en van de dieren, van de bloemen in het bijzonder. Ze hield van rozen. Ze krijgt tijdens haar uitvaart zes witte rozen mee op haar hemelse reis naar de eeuwigheid, één witte roos per kleinkind. De liefde van-en-voor meme is groot (geweest). Ze was een vrome vrouw en diepgelovig. Ze bad haar paternoster zonder ophouden met al die vrome weesgegroeten tot in het uur van haar dood. De kinderen vertellen van haar groot geloof, van de wijsheid die al die jaren in haar was verzameld. Een moeder die bemind en werd bemind, overbezorgd en voluit meeleefde met de kinderen. Rozen die ook doornen hebben. Het verdriet toen vader op zijn zestigste stierf in 1975 en toen Paul stierf op zijn vijftiengstigste in 1978. Wat wil je? Wat een moederhart lijden kan? Zij heeft doorstaan en levensmoed bewaard als een biddende piëta naar Maria's voorbeeld.

Dankbaarheid is haar laatste woord. Dank aan de kinderen en de kleinkinderen, dank aan de familie, dank voor de vele bezoeken, dank voor alles. Dank voor allen die in de maanden van ziekte gedaan hebben wat liefde doet. Dank voor gisteren. En morgen? De grote eenvoud, de liefde van dit gelovig leven gaat verder, van generatie op generatie, zoals deze moeder ons heeft voorgedaan.